

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1986-1987

26 FEBRUARI 1987

WETSVOORSTEL

houdende verduidelijking van artikel 383
van Hoofdstuk VII van het Strafwetboek
inzake openbare schennis van de goede zeden

(Ingediend door de heer Vanhorenbeek)

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De goegemeente heeft bij herhaling tot haar verwondering moeten vaststellen dat onze rechtbanken over geen wettelijk middel kunnen beschikken om het produceren, het verspreiden en het propageren van de meest onmenselijke uitingen van geweld te bestraffen. Nemen wij als voorbeeld het zogenaamde hoogtepunt uit een video-prent dat bereikt wordt als de camera haarscherp registreert hoe een moordenaar iemands schedel met een knarsende boomzaag aan mootjes splijt.

In regel zijn deze wansmakelijke uitingen meestal sexueel geïnspireerd. Menig sexuoloog zal onze mening bijtreden waar wij stellen dat op het vlak van psychologische compensaties — ook niet zelden in toestanden van vermeende of reële impotentie — macht en geweld de remedie vormen tot het verrichten van veel kwaad en verdriet.

Vanuit deze invalshoek stellen wij dan ook de vraag hoe het mogelijk is dat voornoemd geweld niet valt onder de toepassing van artikel 383 van het Strafwetboek inzake openbare schennis van de goede zeden, indien men ten minste onder « inbreuk op de goede zeden » ook seksuele exploten onderstelt, wat in de praktijk binnen onze rechtspraak toch wel onomstotelijk vast staat.

Welnu, wat wij hier binnen ons strafrecht willen zien opgenomen worden is uitsluitend de verduidelijking van hetgeen ons strafrecht in wezen beteugelt, dus onder geen enkele vorm een vermeend nieuw verbod, en is het gevolg van het feit dat onze wetgever dergelijke soort — cfr. aangewende technologie daartoe — van mensonterende viezigheden destijds niet kon voorzien of vermoeden waar-

Chambre des Représentants

SESSION 1986-1987

26 FÉVRIER 1987

PROPOSITION DE LOI

explicitant l'article 383 du chapitre VII
du Code pénal, relatif aux outrages publics
aux bonnes mœurs

(Déposée par M. Vanhorenbeek)

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Les honnêtes gens ont fréquemment dû constater avec étonnement que nos tribunaux ne disposent d'aucun moyen légal pour punir ceux qui produisent ou diffusent des scènes de violence comptant parmi les plus barbares que l'on puisse imaginer. On comprend aisément leur stupéfaction quand on sait que rien n'empêche par exemple la diffusion d'un film vidéo dont le point culminant consiste en une séquence montrant avec force détails un meurtrier qui découpe le crâne de sa victime à l'aide d'une tronçonneuse.

Ces spectacles d'un mauvais goût incroyable sont en général d'inspiration sexuelle. Nous sommes convaincu que peu de sexologues nous contrediront si nous affirmons que la puissance et la violence constituent un remède en matière de compensation psychologique, notamment dans les cas d'impuissance réelle ou imaginaire, et que cette forme de compensation peut engendrer beaucoup de mal et de souffrances.

On est dès lors en droit de se demander comment il est possible que ces représentations d'actes violents ne tombent pas sous le coup de l'article 383 du Code pénal, relatif aux outrages publics aux bonnes mœurs, si du moins l'on considère, comme le fait indiscutablement notre jurisprudence, que la notion d'outrage aux bonnes mœurs englobe également les exploits sexuels.

Nous proposons donc simplement d'explicitier cette disposition de manière que notre Code pénal rende expressément punissables des actes que notre droit pénal réprime en fait. Par conséquent, notre but n'est pas d'instaurer une quelconque interdiction nouvelle, mais de combler une lacune qui provient du fait que le législateur de l'époque ne pouvait pas prévoir ou supposer (cf. la technologie

door thans juristen ingevolge toepassing naar de letter van ons strafrecht, onze rechtbanken buiten spel zetten.

Wij willen hier niet eens de vraag stellen over de consequenties van het aanmaken, verspreiden en propagere van dergelijke films of video-banden. In wiens handen belanden deze dingen? Wat met de bescherming van de jeugd? Wat met het «overdoen» door psychopaten en andere maatschappelijke randgevallen? Dit is duidelijk in strijd met onze cultuur, met onze zeden en gebruiken.

Tot slot wensen wij de woorden van een zitting-houdend magistraat in herinnering te brengen, waar hij verklaart: «De makers van dit soort films roepen de laagste instincten bij de mens wakker. Zij zijn er op gericht het lijden van de medemens als een genot te beschouwen en de mens te verlagen tot een op bloed en geweld belust beest».

L. VANHORENBEEK

WETSVOORSTEL

Enig artikel

Artikel 383, eerste lid, van het Strafwetboek wordt vervangen door het volgende lid:

«Hij die liederen, vlugschriften of andere geschriften, al dan niet gedrukt, afbeeldingen of prenten, die strijdig zijn met de goede zeden — onder deze strijdigheid met de goede zeden wordt ook verstaan: de weergave van uitingen van ongebreideld geweld — tentoonstelt, verkoopt of verspreidt, wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van zesentwintig F tot vijfhonderd F.»

5 februari 1987.

L. VANHORENBEEK
H. COVELIERS

utilisée) que l'on en arriverait à de telles monstruosités avilissantes et qui permet actuellement à des juristes de tenir nos tribunaux en échec à cause de l'application littérale de notre droit pénal.

Nous ne nous interrogerons même pas ici sur les conséquences de la réalisation et de la diffusion de films ou cassettes vidéo de ce genre. Entre les mains de qui ces produits aboutissent-ils? Que fait-on de la protection de la jeunesse? Pense-t-on au risque d'imitation par des psychopathes et d'autres marginaux? Il est clair que tous ces produits sont contraires à notre culture, à nos mœurs et à nos usages.

Rappelons, en guise de conclusion, les mots de ce magistrat qui déclarait lors d'une audience que «ceux qui font ce genre de films éveillent chez l'homme les instincts les plus bas. Ils cherchent à faire de la souffrance d'autrui un objet de jouissance et à ravalier l'homme au rang d'une bête assoiffée de sang et de violence».

PROPOSITION DE LOI

Article unique

L'article 383, alinéa 1er, du Code pénal, est remplacé par l'alinéa suivant:

«Quiconque aura exposé, vendu ou distribué des chansons, pamphlets ou autres écrits imprimés ou non, des figures ou des images contraires aux bonnes mœurs, par quoi il y a lieu d'entendre également des images reproduisant des manifestations de violence effrénée, sera condamné à un emprisonnement de huit jours à six mois et à une amende de vingt-six francs à cinq cents francs».

5 février 1987.